

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Grzegorz Pastuszko (sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania E. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 4 marca 2022 r.
w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie z odwołania od podziału
czynności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 11 lipca 2024 r.,

odrzuca odwołanie.

Grzegorz Pastuszko Joanna Lemańska Aleksander Stępkowski
[SOP]

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr [...] z 4 marca 2022 r. (dalej także: „Uchwała”) w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie z odwołania od podziału czynności Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „KRS”), na podstawie art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej także: „u.KRS”) w zw. z art. 22a § 5 i 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm., dalej także: „p.u.s.p.”), umorzyła postępowanie w sprawie z odwołania E. B. – sędzi Sądu Okręgowego w K. (dalej także: „Odwołującej się”) z 7 lutego 2022 r. od zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego w K. z [...] r.

Pismem z 11 kwietnia 2022 r. Odwołująca się wniosła za pośrednictwem Przewodniczącego KRS do Sądu Najwyższego odwołanie od Uchwały zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie a także o uchylenie podziału czynności oraz sposobu uczestniczenia w podziale spraw w Sądzie Okręgowym w K., obowiązującym od dnia 1 lutego 2022 r. Jako podstawę odwołania wskazała art. 44 ust. 1 u.KRS.

Odwołująca się w uzasadnieniu zarzuciła Uchwale: „iż jest sprzeczna art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Oznacza to, że konstrukcja oraz wymagania odwołania od uchwały KRS czerpią z wzorca skargi kasacyjnej przewidzianej w procedurze cywilnej określonej w art. 398¹-398²¹ k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2021 r., I NKRS 24/21; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 2022, I NKRS 168/21).

Stosownie do art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: (1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; (2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; (3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

Natomiast zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Odpowiednio Sąd Najwyższy, mając na uwadze § 3 art. 398⁶ k.p.c., odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała

odrzućeniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

W judykaturze Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że rygory formalne zastrzeżone dla skargi kasacyjnej znajdują zastosowanie w przypadku ww. odwołania. Odwołanie powinno zatem spełniać wszystkie wymagania wymienione w art. 398⁴ § 1 k.p.c., a więc oznaczenie uchwały Rady ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości, czy w części; przytoczenie podstaw odwoławczych, odpowiadających podstawom kasacyjnym i ich uzasadnienie; wniosek o uchylenie uchwały z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 9 września 2021 r., I NKRS 24/21; 14 września 2023 r., I NKRS 26/23; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 2022 r., I NKRS 168/21).

Jak wynika z wyroku z 9 marca 2022 r., I NKRS 14/22, uchybienia w zakresie wymagań związanych z przytoczeniem podstaw kasacyjnych i uzasadnieniem „(...) nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej *a limine* jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Dotyczy to przede wszystkim konieczności samego przytoczenia podstaw kasacyjnych, tj. wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, ale także uzasadnienia podstaw kasacyjnych przez wyjaśnienie, na czym naruszenie to – zdaniem skarżącego – polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Uzasadnienie to powinno być wyodrębnione w sposób redakcyjny i treściowy wśród pozostałych elementów skargi.” I dalej, „(...) należy odróżnić samo formalne powołanie się przez skarżącego na jedną z podstaw kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. od wymagania przytoczenia tych podstaw. Realizacja tego wymagania polega na określeniu konkretnych przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, które zostały naruszone. Konieczne jest przy tym sprecyzowanie, do jakiego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego doszło i na czym ono polegało. Innymi słowy, podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 k.p.c. należy uściślić przez jej konkretyzację z punktu widzenia potrzeby zaskarżenia, błędnego w ocenie skarżącego, orzeczenia sądu (...).”; „(...) Nie może jednak ulegać wątpliwości, że stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej do kontroli zgodności z prawem

uchwał KRS wymaga, aby przytaczając podstawy odwołania skarżący wskazał konkretne przepisy, do naruszenia których w jego opinii doszło i na czym ono polegało.”

Odnosząc powyższe wymagania do przedmiotowej sprawy, należy zauważyć, że Odwołująca się w stosunku do zaskarżonej Uchwały jedynie wskazała: „iż jest sprzeczna art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa”. Wobec tego nie da się przyjąć, że doszło do prawidłowego sformułowania zarzutów. Sąd Najwyższy pozostaje związany granicami skargi kasacyjnej (odpowiednio: odwołania od uchwały KRS) i nie jest powołany do jej samodzielnej konkretyzacji czy uzupełniania o brakujące, istotne elementy. Sąd Najwyższy nie powinien również domyślać się intencji Odwołującej się i zastępować jej, formułując za nią zarzuty pod adresem skarżonej Uchwały.

Fakt wskazania przez Odwołującą się w części zatytułowanej „Uzasadnienie”, że zarzuca ona Uchwale: „iż jest sprzeczna art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa” nie wypełnienia wymogów konstrukcyjnych odwołania w świetle przepisów o skardze kasacyjnej. Obok tego konieczne jest także wyjaśnienie, na czym polega naruszenie przedmiotowych regulacji i jednocześnie uzasadnienie prezentowanego tu stanowiska. Tego elementu odwołanie jednak nie zawiera.

Zdaniem Sądu Najwyższego nie można przyjąć, że zawarta w odwołaniu w części zatytułowanej „Uzasadnienie” wypowiedź jest w istocie rzeczy uzasadnieniem zarzutów do zaskarżonej Uchwały, czy też wskazanych przez Odwołującą się przepisów. W rzeczywistości treść tej wypowiedzi stanowi jedynie powtórzenie treści uzasadnienia odwołania wniesionego przez Odwołującą się do KRS od otrzymanego podziału czynności. Uzasadnienie to nie zawiera żadnej argumentacji przeciwko zaskarżonej Uchwale.

Stąd należy uznać, że brak przytoczenia podstaw odwołania, tj. wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, ale także ich uzasadnienia, stanowi nieusuwalny brak formalny tego środka zaskarżenia. Czyni to wniesione odwołanie niedopuszczalnym i nie pozwala na jego merytoryczne rozpoznanie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS odrzucił odwołanie.

[D.Z.]

[ms]

Grzegorz Pastuszko

Joanna Lemańska

Aleksander Stępkowski